כל גגות פרק תשיעי עירובין צא.

וקרפיפות רשום לעצמן. ואפילו הן של ב' אנשים מטלטלין מזה לזה דהאמר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דאין רשות מתחלקת מחמת שינוי בעלים אלא בתים לחודייהו מפני שסח תדירות לדירה דמה לי גגין ומה לי חצירות ומה לי קרפיפות אבל מגג לחצר ומגג לקרפף לר"מ לא ואפילו של איש אחד כדאמרינן[ה] גזירה משום תל ברה"ר וכ"ש כשהן של שנים ומחצר לקרפף נמי לא דשמעינן להו לרבנן לקמן בברייתא דאסור לטלטל מחצר לקרפף ור"מ לא שמעינן ליה דפליג עליהו להקל אלא בחלוק רשויות דגגין הואיל ושמן שוה אבל ברשויות החלוקות בשמן לא שמעינן ליה דמיקל דדוקא קאמר ר"מ גגות דתשמישמן שוה וכן חצירות וכן קרפיפות ואפילו הן של שנים דבשינוי בעלים לא מיתסרי אלא בתים לר"מ וגגין לרבנן אבל בחלוק תשמיש ושינוי שם הרשות קפיד הלכך מחצר לקרפף אסור ואפילו הוא שלו ואינו יותר מבית סאתים דעל כרחך הנך קרפיפות בשאין יתירים על בית סאתים קאמר דאי ביתירים בהא לימא רבי שמעון מטלטלין הא כרמלית היא ואיכא מאן דפליג דמחצר המסגר גמרי[ו] ועוד בהדיא אמרינן בשלהי עושין פסין[ז] דפלוגתא דר"ש ורבנן בקרפף בית סאתים היא ואפילו חצר וקרפף של איש אחד אמרי רבנן דקאמרי התם קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה גזרע רובו הרי הוא כגנה כו' ואמר רב הונא בריה דרב יהושע כו' וכי דייקת בה שמעינן מינה דלא שרי ר"ש אלא בקרפף בית סאתים ורבנן אסרי אע"ג דלאחר גברא אתא: **לדברי חכמים.** דלא גזרו משום תל גגין וחצירות רשות אחת הן לא שיטלטל מגג לגג אם תלוקין בעליהן משום דגגין לרבנן כבתים משוי להו על ידי חלוק שלמטה אבל מחצר של רבים לחצר של רבים מטלטלין ואע"ג דגג רשותא דידיה וחצר דשותפות כדתניא בברייתא לקמן [ע"כ] הואיל וגג תשמיש שאינו תדיר הוא לא הוי ממש בבית ומטלטל ממנו לחצר: **קרפיפות רשום אחת.** ואפילו הן של שנים בכל רשות שמו שוה מותר לו חוץ מן הגגין אבל מחצר לקרפף אפילו דאד אגברא אסיר ולא דמי לגג וחצר דתשמישתיה דגג שוה לחצר הוא. והכי שמע ליה לרב יהודה וממתניתין דייק לה מדקאמר ר"ש כולן רשות אחת מכלל דרבנן לאו אדא רשותא משוי להו לטולהו וברייתא מסייעא ליה לקמן [פס] דקתני גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן וחצר ומרפסת כב' חצירות דמו ומדוקיא דידה דלא תנא בה קרפף ומבוי מוקמינן לה כרבנן דאי ר"ש אפילו קרפף נמי מישתרי בהדי חצר ואי ר"מ גג וחצר לא מישתרי מגמוך לגבוה: **לדברי ר"ש כולן רשות אחת.** דלא תימא האי דא"ר שמעון אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כל אחד ואחד רשותא בפני עצמה משוי לה גגין לעצמן וחצירות לעצמן וקרפיפות לעצמן דהא סברא לר"מ אית ליה אבל ר"ש כולהו אחד רשותא משוי להו. הכי שמע ליה לרב יהודה וברייתא מסייעא ליה דתניא כוותיה לקמן הייגו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף מטלטלין כו' אלא כד' דאסרי אהדדי ולא אמרינן גוד אסיק בחצירות שאין יכולות: **רשות אחת.** ומטלטלין מזה לזה: **ואסור להעלות ולהוריד.** ר"מ לטעמיה דגזר משום תל: **מותר לטלטלן בחצר.** אע"פ שלא עירבה והא"ה לשאר חצירות: **רשות לעצמו.** ואין מטלטלין מזה לזה אפילו בתוך ד': **ואין מטלטלין בו.** אפילו בגג עצמו: **תניא כוותיה דרב יהודה.** אליבא דר"ש: **שמן.** לסוך בו: **אלונטית.** להתחפש בה: **מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף** כולהו גרסינן: **והוא שלא עירבו.** כי החצירות כל אחת לעצמה דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצר ואיכא למיגזר אי שרית להוליא כלים ששכחו בזו להכניסן לחבירתה אחי לאפוקי נמי לה כלי הבית: **אבל עירבו.** כל חצר לעצמה ולא עירבו כ' החצירות יחד אסור לטלטל מזו לזו אפילו כלי החצר דכיון דשכיחי מאני דבתים בחצר גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים בחצר אבל לא לכלים ששכחו בתוך הבית: **מי לחשך** לא גרסינן: **היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר.** דאיכא למיחש לא לכלים ששכחו בתוך הבית: **בכומתא וסודרא.** ששכחו בתוך הבית והוליאן לחצר דרך מלבוש: אגשי

אמר רב הלכה כר"ש **והוא שלא עירבו.** אין לפרש דר"ש אין מחלק בין עירבו ולא עירבו ורב בלא עירבו סבר ליה כוותיה דא"כ בסמוך דפריך רב חסדא לשמואל ור' יוחנן יאמרו ב' כלים בחצר אחת זה אסור וזה מותר ברב נמי מיקשי אליבא דר"ש ורב ששת נמי דפריך ברב אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת מאני דבתים בחצר הא רב נמי מודה דר"ש אפילו בעירבו קאמר ולכך נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירבו והשתא [ה] סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דאמר בין עירבו בין לא עירבו וגבי שלא חצירות גזר דסבר כרבנן דאמרי שלשתן אסורות לשיטת ר"ת דמי שהוליאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם בר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דסבר כוותיה בהיא דג' חצירות ולשיטת ר"ת סבר כרבנן:

ושמואל אומר בין עירבו בין לא עירבו. והא דאמר [ו] שמואל בגיטין בהזורק (דף עט:) לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי גשמים בגגו של חבירו אומר ר"י התם לקלוט [ז] ולהוליך לביתו קאמר דכמו שאסור לטלטל כלים ששכחו בבית לחצר ולגג שלא עירבו אפילו לר"ש כן אסור מגג וחצר לבית ודווקא מגגו של חבירו אבל מגג של עצמו יכול לקלוט ולהוליך לביתו ואין גג של חבירו אוסר עליו דשמואל לטעמייה דאמר לעיל גוד אסיק מחיצתא וא"ת מאי קמ"ל שמואל דפשיטא דאסור להוליך לביתו וי"ל דאשמעינן דאע"פ שקולט מן האויר ועדיין לא נגעו מי גשמים בגג: **מי** [ח] חשך. רש"י לא גרס ליה ואורי' דאיתא בתורת כהנים בכמה מקומות ור"ת נמי גרס ליה ומפרש מי השמיענו הלכה כר"ש בין עירבו ובין לא עירבו וכיצו שמואל פירש דקאי אדב כלומר מי הגיד לך שאתה מחלק ביניהם אינו כן אלא בין עירבו ובין לא עירבו ואית דגרסי מלחשך בתיבה אחת ומפרשי שנולד

מלחש: [כדאיתא ביומא פב:]

גג

קרפיפות רשות לעצמן לדברי חכמים גגין וחצירות רשות אחת קרפיפות רשות אחת הן לדברי רבי שמעון כולן רשות אחת הן תניא כוותיה דרב תניא כוותיה דרב יהודה תניא כוותיה דרב כל גגות העיר רשות אחת הן ואסור להעלות ולהוריד מן הגגין לחצר ומן החצר לגגין וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלן בחצר בגגין מותר לטלטלן בגגין ובלבד שלא יהא גג גבוה י' או נמוך י' דברי ר"מ וחב"א כל אחד ואחד רשות לעצמו ואין מטלטלין בו אלא בד' תניא כוותיה דרב יהודה [ט] אמר רבי כשהיינו לומדים תורה אצל ר"ש בתקוע היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף אחר עד שהיינו מגיעין אצל המעיין שהיינו רוחצין בו אמר רבי יהודה מעשה בשעת הסכנה והיינו מעלין ס"ת מחצר לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף לקרות בו [י] אמרו לו אין שעת הסכנה ראיה: ר"ש אומר אחד גגין וכו': [יא] אמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו לא דגזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר ושמואל אמר [יא] בין עירבו בין שלא עירבו וכן אמר ר' יוחנן מי לחשך בין עירבו ובין שלא עירבו מתקיף לה רב חסדא לשמואל ולרבי יוחנן יאמרו שני כלים בחצר אחת זה מותר וזה אסור ר"ש לטעמיה דלא גזר [יב] דתנן א"ר שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר ועירבו שתי החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה וב' החיצונות אסורין זו עם זו ולא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דהא חצר להא חצר ה"ג לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר מתיב רב ששת [יג] ר"ש אומר אחד גגות אחד חצירות ואחד קרפיפות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך הבית אי אמרת בשלמא דעירבו היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת לה מאני דבתים בחצר הוא מותיב לה והוא מפרק לה בבומתא וסודרא

ת"ש

ד א מיי' פ"ג מהלכות עירובין הלכה יח והלי' יט כן סמג עשין דרבנן ל עור ש"ע ס"ח סי' שפב סעיף ו וסי' שפח סעי' ח):

גליון הש"ס

גמ' אסרו לו אין שעת הסכנה ראיה. עי' מג"א סי' ז ס"ק ח:

רבינו חננאל

וקרפיפות רשות לעצמן. לדברי חכמים גגין רשות לעצמן וחצירות רשות לעצמן וקרפיפות רשות לעצמן. לדברי ר' שמעון כולן רשות אחד הן. תניא כוותיה דרב, כל גגות העיר רשות אחת הן, ואסור להעלות ולהוריד מגג לחצר ומחצר לגג. וכלים ששבתו בחצר מותר לטלטלם בכל החצר. וכלים ששבתו בגגין מותר לטלטלם בכל הגגין. ובלבד שלא יהא גג גבוה י' טפחים או נמוך י' טפחים (דברי ר' מאיר). וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות לעצמו, ואין מטלטלין בו אלא בד' אמות. תניא כרב יהודה אמר רבי כשהיינו למדין תורה אצל ר' שמעון בתקוע היינו מעלין לו שמן ואלונטית מחצר לגג ומגג לקרפף. ודברים פשוטין הן. פיסקא, ר' שמעון אומר אחד גגות וכו'. אמר רב (יהודי) הלכה כר' שמעון והוא שלא עירבו, בחצירות. אבל עירבו בחצירות, חיישינן דילמא אתי לאפוקי מני דשבתו בבתים לחצר. ואתי לטלטולי מן החצר לגגין ולקרפיפות. ושמואל ור' יוחנן תרוייהו שוין, ובין עירבו ובי' לא עירבו הילכתא כר' שמעון. ואקשינן עלייהו, אי בשעירבו ואפיקו מני דבתים לחצר, יאמרו שני כלים בחצר אחת, והני מני דקנו שביתה בחצר שרו, והני מני דקנו שביתה בבתים אסירי. ופריקינן אין ר' שמעון לטעמי' דלא גזר, (והנן) [דתנן] א"ר שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו כו', עד הכא נמי לא גזר דילמא אתי לאפוקי מני דבתים לחצר. מתיב רב ששת, ר' שמעון אומר אחד גגות כו'. ואי אמרת בשלא עירבו, אי לא עירבו מני דבתים לחצר היכי משכחת להו. ופריק רב ששת אליבא דרב לעולם בשלא עירבו, והני מני דקנו שביתה בבתים דמשתכחי בחצר היכי משכחת לה. כגון כותנא וסדינא, ולבשם בבית ויצא בחצר. וגזדכן לו ופשט אותם מעליו ונשארו בחצר. וכהני וכיוצא בהן חגן ולא לכלין ששבתו בתוך הבית.

מסורת הש"ס

ה) שבת קמז: [מנחות עב.], ו) לעיל עד., ז) לעיל מה: פא., ד) [לעיל פט.], ח) [לעיל כב:], ט) לעיל כד., י) [עי' רש"י לעיל סד:], יא) [ל"ל רב יהודה אמר שמואל],

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' והשתא ניחא סברת שמואל: (ב) ד"ה ושמואל וכו' אומר ר"י דהתם לקלוט, נ"ב ע"ל דף לט בד"ה לא ישמוד:

מוסף רש"י

ומגג לחצר. ר"ש לטעמייה דאמר (לעיל עד.) אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כולן רשות אחת הן לטלטל מזה לזה ואפילו של נשלים הרבה (שבת קמז.). לשלש חצירות. זו אצל זו (לעיל מה:). ופתוחות לרה"ר. דכל אחת רשות לעצמה ואין להן דרישה הרגל זו על זו, דאי הוו להו זו לפנים מזו אסרה פרטית אחיצונה ואפילו בפני עצמה אסורה כל אחת להשתמש (שם). ואחד קרפיפות. שאינן יותר מבית סאתים (לעיל פס.) אם של בית סאתים הוא מטלטל ככולו ואם יותר ולא הוקף לדירה קרי ליה רשות אחת לגני חכרו או לגני חצר לטלטל כ' אמות כזה וכ' אמות כזה, להוציא ולהכניס מזה לזה (שבת קל:). רשות אחת הן. לטלטל כלים ששכחו בגג זה לגג חברו ולא אתרינן בשם שדיורין מלוקין למעה כך תלוקין למעלה וכלים ששכחו בחצר מוליאין לחבירתה וכן לקרפף וכן לחצר ולקרפף מן הגגין. הואיל וכולן רשות אחת אלא דירה היא ואין צריך לערב מחצר לחצר אלא בשביל כלים ששכחו בבית של חצר זו להוליאם לחצר אחרת (לעיל עד.). לכלים ששבתו בתוכן. כלים ששכחו באחד מהן מוליאין אותן מזה לזה (לעיל פס.) אפילו הן של בעלים הרבה (לעיל כג.). ולא לכלים ששבתו בתוך הבית. והכילום לחצירן על ידי שעירבו בני החצר, אמור להוליאן מחצירו לחצר אחרת, אם לא עירבו כ' החצירות יחד (לעיל פס.) אסור להוליאן מחצר לקרפף או לגג, דבית וקרפף שתי רשויות הן ואפילו דחד בגבא (לעיל כב:).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com